
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

4MC15_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Camcı, Meral. 2021. "4mc15_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.14872683.v1>.

Yani işte Amasya'nın bir köyünde dünyaya geldim. Bir dakika. Şu kapıyı kapatayım da kediler falan geliyor. Amasya'nın bir köyünde dünyaya geldim. İşte herkes gibi ben de köyde nasıl büyünüyorsa ben de o şekilde büyüdüm. İlkokulu köyde okudum. Sonrasında çok okumak istedim fakat beni okula göndermediler. Hatta bununla ilgili oturup bir hafta boyunca eylem yaptım. Küçüktüm. Şeyin, eşiğin başına oturuyordum. Babam her geldiğinde ben ağlayarak beni okula göndermelerini istiyordum. E fakat kimse benim sesimi duymadı. İstemediler ve göndermediler doğal olarak. Bu uzunca süre bu şekilde devam etti. Yaklaşık bir hafta boyunca ben bu şekilde ısrarla babama beni okula göndermesi konusunda ısrar ettim. Ancak ısrarlarımda başarılı olamadım. Daha sonrasında işte uzunca bir süre kaç yaşına kadar? On üç? On beş, on altı yaşlarındaydım ben. Babam bir rahatsızlık geçirdi. Şey, safra kesesinde o zamanlar ameliyat süreçleri bayağı uzun sürerdi. Ankara'ya gittiler. Evin bütün her şeyi benim başıma kaldı sonra. Ve bu böyle devam etti, uzun yıllar boyunca. Altmış yetmiş başlık ahırımız vardı. O ahırda sürekli o hayvanlara ben bakardım. Sırtımda varil varil sular taşır, işte onların yemleriydi, onların pislikleriydi vesaire. Bütün bunları ben yapardım, ben atardım. Çünkü kimse yoktu. O yaştaki aslında büyük bir sorumluluk. Çocuk yaştaki büyük bir sorumluluk düşmüştü üstüme. O geldi, iyileşti. Ancak o sorumluluk benim başımda kaldı. E sonra annem hastalandı. Bel fıtığı oldu. Hareket edemez hale geldi. Bu sefer de onun sorumluluklarını hepsini aldım, onlar benim başıma kaldı. Böyle uzun yıllar boyunca hem evde hem dışarıda hem tarlada hem ahırda çalışarak. Yani ben nasıl o süreci geçirdiğimi düşünüyorum. Gerçekten çok insanüstü bir çaba harcamışım. Ve oturur geceleri de şey yapardım. Kitap okurdum. Fırsat bulduğum andan itibaren kalan zamanlarda kitap okurdum. Sonra bu durum, bu şekilde devam etti. Hatta bazı kitaplar ağırdı. Benim bir yaş benden küçük kardeşim, erkek kardeşim, o, onu okula göndermişlerdi. Ve o şey diyordu bu süre içerisinde. Hani ben o kitaplara baktığım zaman sen bunu okuyamazsın. Bu sana ağır gelir. Niye? Sen benden daha mı akıllısın diyordum. Öyle bir şey yok. Ben onu gayet de güzel okurum, anlarım, sindiririm diye onunla böyle şey bir diyaloga girerdim. İnatlaşırdık falan. Neyse ben o kitabı alır okurdum. Sonra, bu böyle devam etti. Daha sonrasında tabii şey de, bizim orada annem işte... Tabii biz süt hayvanlarımız olduğu için. Aynı zamanda beside olan hayvanların haricinde bir de böyle inekler vardı. O inekleri sağardım. İşte peynirini, çökeleğini vesaire, yağını şunu bunu yapardım. Sonrasında annem onu götürür, Amasya'da pazarlarda satarlardı. Satarlardı ve giderken bana şey derdi. Çeyiz olarak ne istersin derdi bana. Ben de ona şunu söyledim. Dost Kitabevi diye bir kitabevi vardı Amasya'da. Tabii benim gitme şansım olmazdı. Köyden çıkarmazlardı zaten. O, oraya git. Onlar sana kitap versinler. Sen bana kitap getir. Ben başka bir şey istemiyorum derdim. O bana oradan kitap taşırdı. Her gittiğinde, her hafta, böyle. Ben tabii bayağı bir böyle sürekli kitaplar okudum. O

zaman böyle bütün kitapları okuyorum. Erdal Atabek'in 'Kışkırtılmış Erkeklik Bastırılmış Kadınlık', işte şey, 'Gençlik Duvarları Yıkıyor' vesaire. Bir sürü kitap okuyorum. Yani şey değer, artı değer falan filan. Böyle kitaplar habire durmadan bana geldikçe ben onları okumaya devam ediyorum. Tabii okudukça da bir birikim oluyor. Yani hani o zaten isyankâr bir ruh var ortada. O biraz daha isyankarlaşıyor. Süreç, sonra tabii kabına sığmaz hale geliyorsun. Bu böyle devam etti bir süre.

Sonrasında şey söyledim ben. Babama dedim ki, ya bak sen beni bu şekilde çalıştırıyorsun. E bari benim sigortamı yap. Yani şey, parayı alıyorsun. Ya çünkü şey yapıyorduk. Hayvanları besliyorduk. O hayvanlar her seferinde besleniyordu. İşte bir yedi sekiz ay sonra onları götürüyorlardı, kesiyorlardı. Paralarını alıp güzel güzel kendileri kullanıyorlardı. Ama bana beş para vermiyorlardı. Yani bırak, hiçbir, hiçbir şeye sahip değilsin. Yani emeğini, değerini hiçbir şekilde almıyorsun. E bir gelecek de sağlanmıyor. Ben bu şekilde kendisine söylediğimde, yok dedi. Sonra ben tabii ikna etmenin yollarına bakıyorum. Dedim ki yani o zaman bana bir tane şey ver. O tosunlardan bir tanesini ver. Ben ona bakayım. Onu besleyeyim. Büyüteyim. Sigortamı onunla yapayım. Kendime onu şey, dönüştüreyim. O benim için sermaye olsun diye. Bunu da önce evet dedi. Sonra o en kötü, böyle kötü bir şey var, bir tosun vardı. Onu verdi bana. Ama beslendi, kesim zamanı geldiğinde, götürüp onu kestiğinde, e tabii vermedi bunu, onun parasını. Onun, ondan sonra ben bayağı bir öfkelen dim. Sonra şey dedim. Bu yaptığının doğru olmadığını, hani sigorta istedim, sigorta yapmadın. Okula gönder dedim, okula göndermedin. Hiçbir istediğimi gerçekleştirmedin. Sonra da tabii biriyle evlenmemi istediler. Ben de bunu kabul etmedim. Dedim bugüne kadar sen bana bekçilik ettin. Bundan sonra ben bekçi köpeğine ihtiyaç duymuyorum. İstemiyorum. Yani ben, benim istemediğim bir şeyi de gerçekleştiremezsiniz diye tavrımı koydum. Ve sonra da şey söyledim. Bundan sonra ben hiçbir işe elime sürmeyeceğim. Şiddet de uygulasan, ne yaparsan da yap. Hiçbir şekilde, hiçbir şey yapmayacağım. Buyurun, istediğinizi yapabilirsiniz diye, ben artık isyan bayraklarını çektim. Bu şekilde.

Sonra tabii şey dedim. Ben bu şekilde burada devam etmeyeceğim. Köyde kalmak istemiyorum dedim. İstanbul'a gideceğim. Eğitimime devam edeceğim. Kendi hayatımı kendim kuracağım dedim. Ve çıktım, şey, para biriktirdim kendime. Buğday satarak. O biriktirdiğim parayla işte burada kalabileceğim şeyi, yerleri ayarladım. Sonrasında, buraya İstanbul'a geldim ve iki çocukla, ilk işe başladım. Yani aslında hiç, gelir gelmez hiç boş kalmadım. Direkt işe başlamış oldum. Yaklaşık yedi ay kadar falan bu şekilde devam etti. Ancak aile benim paramı ödemekte sıkıntı yaşadığını, ödeyemediğini söyledi. Ha çocuk bakımı, iki çocuk bakımı yatılı kalıyordum.

E tabii kardeşim, erkek kardeşim buradaydı ama ben hiçbirinin yanına gelmedim. Direkt geldim. Bir, burada bir kadın arkadaşımın yanına geldim. Dedim, “beni birkaç gün misafir eder misin iş bulana kadar?” O da şey dedi. Elbette dedi. Ama geldim onda da hiç kalmama gerek kalmadan ben direkt hemen iş buldum. Çocuk bakımı dediğim gibi. İki tane çocuk, biri işte beş yaşındaydı, biri üç buçuk yaşındaydı. Çocuk bakımıyla bu mesleğe girmiş oldum.

Tabii ilk orada benim hakkım gasp edildi. Ve ben e tabii bu süre içerisinde çalıştım, paramı alamadım. Maalesef. Ben de bunun böyle gitmeyeceğini, sonra ben işe bıraktığımı söylediğimde ise, işte başka yerde kendime iş bulduğumdaysa aile bana küstü. Ama yani, sonuçta her şeyin de bir yere kadar sınırı vardır. Bu sınırın da bir şeyi vardır. Ben bu şekilde devam edemeyeceğimi söylediğimde onlar üzüldüler. Benim için üzücü bir durum değildi. Tam tersine zaten yedi sekiz ay boyunca beni sömürmüşlerdi. Ben buraya geldim, hedeflerim vardı. O hedeflerim doğrultusunda hedeflerimi gerçekleştirememiştim.

Ondan sonra ben kendime bir ev tuttum. Sonra düzenli bir şekilde işte bazen gündüz, bazen yatılı bir şekilde çalışmaya devam ettim. Bu sürede eğitimimi de devam ettim. Yani süreç içerisinde çalıştığım yerlerde gördüğüm hak gaspları, doğal olarak beni bu alanda örgütlenmeye itti. Çünkü şey, ben mesela bir yerde çocuk bakmaya gitmiştim. Çocuk, şey şöyle ifade edeyim. Çocuk, grip şeklinde, soğuk algınlığı şeklinde bir rahatsızlık oluştu çocukta. Ve zaten buna neden olan da annesiydi. Sonrasında o çocuğu biz doktora götürdük. Doktora da birlikte götürdük, bankacıydı kadın. Doktora götürdük. Doktora götürdüğümüzde işte bir antibiyotik verdi. Sonra çocuğu aldık getirdik. İlaçları verdik, akşamdan. Ben sabah, kulağımı çeken biriyle uyandım. Ne oluyor diye böyle şey oldum, sarsıldım. Bir baktım, şey, yani kadın benim kulağımı çekiyor. Ne yapıyorsunuz siz dedim. Sen benim çocuğuma ne yaptın dedi. Senin çocuğuna ne yapabilirim ben psikopat mıyım dedim. Sen dün o, biz o, dün o çocuğu doktora götürdük. Ben, getirdik. Birlikte beraber yatırdık. Ondan sonra da ben çocuğuna ne yapmış olabilirim? “Çocuğumun her tarafı pütür pütür.” Şey, şurasında bir kızarıklık var ama hanımefendi şuna bakmamış. Çocuğun bütün bedenine baksa, anlayacak çocuğun verilen şeyden alerji olduğunu, antibiyotikten alerji olduğunu görecekti. Ona bakmamış. Sadece şurada gözünün önünde, şurasında bir kızarıklığı görmüş. Gelmiş, benim kulağımı çekiyor. Sonra senin dedim verdiğin üç kuruş para bu şekilde davranmana hak sağlıyor mu sana. Sen nasıl bu şekilde davranabilirsin dedim. Gel bak dedim, çocuğunun bütün vücudu kızarmış vaziyette. Çocuk alerji olmuş dedim aldığı antibiyotikle. Bu antibiyotiğin değişmesi gerekiyor. Bunun sorumlusu ben değilim. Birinin kulağını çekeceksen senin için çocuğunla ilgili, git doktorun kulağını çek veya başkasının yetiyorsa git orada hastanedekilerin kulağını çek. Benim kulağımı

çekmeye hakkın yok dedim. Ben şu andan itibaren, hazırla dedim benim ücretimi. Ben çıkıyorum. Ondan sonra tabii geldi yalvardı. İşte kötü söz sahibinindir, öyledir, böyledir. Hayır dedim. Ben devam etmek istemiyorum. Siz kendinize, çocuğunuza... İşte çok hümanistsin, çok insancılsın. Senin bakmanı... Beni enterese etmiyor dedim. Ben bakmak istemiyorum. Siz dedim gidin kendinize başka birini bulun. Ben bu şekilde devam edemem. Ruh hastası bir insanla sinirlerimi bozamam deyip eşyalarımı falan hazırladım. Orada da ücretimi aldım. Çıktım. Tabii böyle benzer şeyler birçok yerde, çocuk bakımında karşılaştığım şeyler. Bir tanesinin de çalıştığım yerle, yerlerden bir tane, gene çocuk bakımına gitmiştim. İki buçuk yaşında. Bir çocuk, iki buçuk yaşındaydı, bir tanesi de üç yaşındaydı. Ve kadın korkunç bir şekilde çocuklarına eziyet ediyordu. Yani kendi çocuklarına. Ruh hastası bir kadındı. Ve şey, çocuğu karşısına alıyordu, üç yaşında olanı. Ne yapıyorsunuz diyordum ben siz. Neden böyle davranıyorsunuz? Böyle çocuk mu yetiştirilir? Bu nasıl bir yetiştirme şekli? Neden böyle davranıyorsunuz dediğimde ise, işte büyüdüğünde bir şeylerin karşısında durabilsin. Böyle tam tersini yapıyorsunuz siz dedim. O çocuk, o aşağılanma duygusuyla, o şekilde davranılarak yetiştirdiğiniz çocuktan bir hayır beklemeyin. Geçmiş olsun. Yani şimdiden onu düzeltebilirseniz düzeltirsiniz. Düzeltemezseniz de. Bu şekilde davranarak onu daha kötü bir hale getirirsiniz demiştim. Ama kadının umurunda bile değildi. Ve çocuğunu o şekilde, iğrenç bir şekilde davranıyordu. Çocuğu her seferinde aşağılıyordu, dövüyordu vesaire. Bir gün iki buçuk yaşındaki çocuk ağlıyor. Ve ben aslında yeni gitmişim işe. Çocuk ağlıyor. Bana alışması için bir süreç gerekiyor. Bir, birinci günü falan işe gittiğimin. Çocuğu alıp yatağın üstüne şöyle zıncı diye fırlatıp atması. Ben böyle gözlerim döndü. Ay ne oluyor böyle yani? Bu çocuklardan birine dedim bir şey olsa. Yarın öbür gün bu sefer de diyecek ki, yani beni dadı, kendisi sorumluluğu, yaptıklarının sorumluluğunu almayacak. Gelen dadı benim çocuğumu bu şekilde çocuğuma zarar verdi, çocuğuma şiddet uyguladı diyerek. Ben devam etmek istemedim. Ve oradan ayrıldım. Şey, eşi ben her şeyin farkındayım, biliyorum demişti. Ben dedim böyle devam edemem. O yüzden ayrıldım ve çalışmadım kendileriyle. Gene bunlar üst düzey bilmem fabrikaları falan filan olan, böyle VIP bir aile güya. Ama VIP'si batsın. Kendi çocuklarına davranışları. Ya ondan sonra da işte ortaya çıkan, psikopat çocuklar. Gelecek, geleceği işte böyle cinayet işleyen çocuklar. Alabildiğine bir sürü, absürt, saçma sapan şey tekrar geriye hayatımıza geri dönüşüyor işte bu yapılanlar sonucunda. Neyse. Ben tabii bu şekilde devam etmek istemediğimi söyledim. Daha sonra öğrendim ki oraya giden bir tane arkadaş, onun yaptıkları karşısında intihara kalkışmış, kendini asmış. Ve zor yetişmişler. Bir tanesi de onun gördükleri karşısında apar topar ücretini de almadan, onun bir tane deri montunu almış kaçmış oradan. Ben de onlarla konuşarak bu şekilde devam edemeyeceğimi söyleyerek oradan

ayrıldım. Ve ayrıldıktan sonra da böyle şeyler olduğunu öğrendim. Yani bunlar, bunları gördükçe ister istemez ondan sonra diyorsun ki, yani alan o kadar alabildiğine herkes istediğini yapıyor. İsteddiği gibi davranabiliyor.

Yani bir süre sonra arkadaşlarımla bir araya geldiğimde onların söylediği hikâyeler çıkıyor ortaya, ortada, ortadan. Çalıştıkları evlerde öldürölüp kaldırılan insanlar mı dersin vesaire... Bir sürü böyle şeyler öğrendikçe, gördükçe ve hak gaspları yaşadıkça diyorsun ki yani bu böyle gitmez. Bunun tek çaresi, tek çözümü örgütlölük. Ve bunu da ancak sendika yoluyla başarabiliriz diye. İşte sonra arkadaşlarla konuştum tabii ben bu durumu. Bir süre şey yaptık. Onlar da tamam dediler, birlikte. Uzunca bir süre ben mesela Süleyman Çelebi'yi takip etmek zorunda kaldım. Ulaşamadım. Hani oradan doğru bir örgütlenme başlatalım diye. Maalesef başarılı olamadık. Onlarla ileriye gidemedik. Ne kadar takip etsek de yani işte biliyorsunuz, sendika alanında erkek egemen zihniyetin hâkim olduğunu biliyoruz. Ve bu zihniyet hala devam ediyor. Onun için de tekrar biz yolumuza kendi başımıza devam etme kararı aldık. Ve arkadaşlarla önce dedik dernek mi acaba kursak? Sendika kurmasak falan. Ama bir süre böyle dernek girişimi olarak devam ettik. Sonra dedik ki dernek bu şekilde hani bizim haklarımızı alabilmemiz açısından yeterli değil. Bir hak örgütü değil. O yüzden biz gene sendika kuralım dedik. Ve... Tabii biz 2009 gibi bu çalışmalara başladık. 2010, 2011 gibi hızlandırarak 2011'de, 15 Haziran'da resmen sendika bildirgemizi valilikte sendika masasına sunduk. Böyle, böylece bir örgütlölük başlamış oldu. Yani süreç böyle başladı. 'Ev İşçileri Dayanışma Sendikası' Evid-Sen'i, Evid-Sen bu şekilde doğdu. Bu yaşanan son olaylar doğrultusunda, geldiğimiz bu nokta bu şekilde. İşte mücadelemiz hala devam ediyor.

2021 yılındayız. 2011 yılında sendika olduk. 2021 yılında hala devam ediyoruz sendika olarak. Tabii bu arada sendika olabilmemiz de uzun bir mücadele gerekti, gerektirdi. Çünkü dediler ki ev işçileri sendika kuramaz. Yani ev işçisi... Ya işte kadının adı yok. Ev işçileri sendika kuramaz. Kurma gibi bir hakkı yok. Nereden çıktı sendika? Bildirimimizi geri vermek istediler bana. Beni çağırdılar gittim. Şeydeydi o zaman gittim. Hala bu şeyde, emniyette, Aksaray'da büyük bir şey var ya. O zaman onun içerisindeydi. Terörle mücadelenin olduğu o şeyin, büyük bir bina. Orada sendikalar masası da oradaydı, emniyette. Oraya gittim. Bana, beni çağırdılar gittim. Bana şeyi geri verdi. Al dedi biz bunu kabul etmiyoruz dedi. Bu sizin dedi. Ben de şey, niye? Biz bunu size teslim ettik. Bundan sonra atarsınız, satarsınız, yırtarsınız, ne yaparsanız yaparsınız. Bunu ben almam. Bunu neden bana veriyorsunuz? Ben almıyorum dedim. Biz bunu size verdik. Siz ne istiyorsanız buyurun siz yapın dedik. Sonra ben kabul etmedim. Ve böyle üzerime attı, evrağı. Ben de, evrağı üzerime attı. Ben almadım. Ben şey yaptım. Oradan

uzaklaşmaya çalıştım. Yürüdüm. Giderken peşimde koşmaya başladı. O koştu, ben koştum. Biz bayağı bir kovalamaca oynadık. En son tabii o kovaladı. Bak, ben çıktım oradan. Bu şekilde daha sonra arada bir ay geçtikten sonra bize işte dava açıldı. Ve şeyi, sendika kuramazsınız diye. Kendi hesabınıza çalışıyorsunuz. Oysaki bizim kendi hesabımıza çalıştığımız diye bir şey yok. Biz başkalarının, başkalarına işçilik yapıyoruz. Bizim yaptığımız bir işçilikti. İşçilik ama hâlâ bu işçilikle ilgili sorunlarımız devam ediyor. Ve bizi hala işçi olarak görmüyorlar. Yani kendilerince, aslında onun bir tanımı yok. Öyle bile olmuş olsa, biliyorsunuz sendika işverenler bile sendika kurabilirken; işçiler olarak bu ILO'nun da sözleşmelerinde mevcuttur. Dayanakları zaten oraya dayandırarak ikinci biz de karşı bir dilekçe hazırlayıp tekrar mahkemeye verdik. Ve işte daha sonra yaklaşık dört yıl boyunca, yani önce tabii iş mahkemesinde bile görülmedi. Önce şey, asli mahkemede görüldü. Daha sonra işte bizim o verdiğimiz dilekçenin sonucunda tekrar istinada gitti, geri geldi. Ve iş mahkemesinde görülmeye başladı. Sonuç itibariyle de biz sendika olarak sendika kurmayı başarmış olduk. Verilen karar sonucunda sendika kurmaya hak kazandık. E tabii biz aslında o zaman şey de yapmamıştık. İş kolu belirlememiştik. Bilerek belirlememiştik. İş kolunu onlar belirlesinler diye. Ya çok, aslında biz iş kolunu belirlemedik istemedik çünkü sendikanın alanını daraltmak istemedik, yapacağımız çalışma ve örgütlenmelerde. Alanımızı da daraltmak istememiştik. Sonra onlar tabii bir iş kolu zaten bir de buna dair bir iş kolu da yoktu. Sonra mahkeme kararıyla genel iş koluna tabii olarak karar verildi. Bir iş kolu da belirlenmiş oldu böylece. Böylelikle.

Yani ev işçileri, evin içerisinde çalışan bütün herkesi kapsıyor. Bu; çocuk bakımındır, hasta bakımındır, yaşlı bakımındır. İşte aşçılıktır. VIP ailelerde garson çalışır, garsonudur. İşte orada bahçıvanıdır. Bütün hepsini kapsayan, evin çünkü evin içerisinde çalışıyorlar. Şoförüdür. Şoförü de kapsıyor. Hepsini kapsayan bu alanda, bu şekilde ev içerisinde çalışan, hayatı ev içerisinde kazanan herkesin sendikasıdır. Kolay şeyler yaşamadık süreç içerisinde. Bu süreçleri dönüştürürken. Çok böyle, her şey, bunları yaparken hiçbir şey gül bahçesi değildi. Hiç yapılan şeylerin. Tabii zorlukları vardı. Bu zorluklarla mücadele ederek Gülhan da bu süreci, bu şekilde ilerledi. Yani onun dışında Gülhan ne yapabilirdi ki? Zaten ülkenin durumu ortada. Kadınlar yani şöyle bir bakacak olursak zaten aileden başlayarak görülmeme durumu söz konusu. Kız çocuğu olarak, genç kadın olarak, ilerleyen yaşlarda kadın olarak ve alanda çalışan bir kadın olarak; zaten görülmeyen, yok sayılan bir alanın bir parçası. Bu nedenle de yani doğal olarak bu alanda çalışanlar payına düşeni alan herkes kadar, ben de payıma düşeni aldım doğal olarak. Benim için de hiç kolay olmadı süreçler. E zorluklar yaşadım. E yaşamaya devam ediyorum. İş bulmakta mesela sendika başkanı olduğum için, alanda çalışmalar yürüttüğüm için, iş bulmakta

güçlük çekiyorum. Kimse iş vermek istemiyor. Zorluklar hâlâ devam ediyor yani. Benim için hiç de kolay değil. Kolay olmayacağını da biliyorum. Ama mücadeleye devam. En azından benden sonrakiler, gelecek olan nesil, gençler daha rahat, daha kolay bir yaşama sahip olsunlar isterim. O yüzden de mücadelemi bırakmıyorum. Bu şekilde devam ediyorum. Diyeceklerim bundan ibaret.

Tabii tabii. Yani oransal, ya çoğu böyle erkekler de var ama ya yüzde sekseninin kadın olduğunu çok rahatlıkla söyleyebilirim. Yani işte bu yüzde sekseni de şeydir. Nedir? Bahçivandır, şofördür vesaire. Ama işte çok istisna şeydir, aşçıdır. Hani VIP ailelerde falan. Böyle. Ama yoğunluklu olarak ev içerisinde çalışan, evin içerisinde... Zaten bir de şöyle bir şey var. Eğer kadın olmamış olsaydı alanda çalışanlar, erkek olmuş olsaydı yüzde sekseni, bugün bu durumda olmazdı bu alan. Bugün hâlâ yasal olarak, işçi olarak görülmeyen bir alandan söz ediyoruz. Ve milyonlardan. İki milyon insandan söz ediyoruz. Bu, bu ne demek? Yani. Biz ilk başladığımızda yani tahmini olarak iki milyon insandan söz ediyoruz. Biz ilk başladığımızda, başlamıştık örgütlenmeye. Yaklaşık bir milyonu aşkın insandan bahsediyorduk. Yani 2021'deyiz. 2021'den bu yana bu süreç bayağı da bir uzun sürdü. Ve tabii ki doğal olarak alanda çalışanlar artmaya başladı. Yani...

Tabii tabii. Yani kadınlar daha çok. Çünkü şeyde de, bu süreç içerisinde işte birçok mesela önce Orta Asya'dan gelenler vardı. Şimdi Suriye'den, başka yerlerden bir sürü yerden. Afganistan'dan, Hindistan'dan. Birçok yerden gelen var. Ve bunlar da alanda sonuçta yerlerini alıyorlar. O yüzden bu işte şey mesela Moldovyalılar geri gitti. Çok fazla Moldovyalı burada bulamazsın. Biraz daha onlar kendi ekonomilerini düzelttiler. Veya başka ülkeler gittiler. Aynı şekilde Ruslar için de aynı şeyi söyleyebiliriz. İşte diğer ev işçileri mesela işte Türkmenistanlı, Bulgaristanlı, işte Azeriler de olmak üzere. İşte Suriyeli. Diğer ülkelere gelen kadınlar da maalesef alanda bayağı bir hem işçi potansiyeli olarak arttı. Hem ücretler onların gelişyle birlikte düşmeye başladı. Ve biliyorsunuz. Sistem bu şekilde kendi kendini üretirken milyonlarca işsiz kadını da o şekilde kapının önünde bekletiyor. Sen olmazsan sen, sen olamazsan sen. Yani ister çalış ister çalışma keyfin bilir. Ama bu insanlar, bu kadınlar bunu hak etmiyor. Biz bu ülkede kadın olarak her türlü vergimizi veriyoruz, daha cebimize paramız girmeden, ama haklarımızı alamıyoruz. Bu da onların utancısıdır aslına bakarsanız. Ve bu da cinsiyetçi bir bakış açısının sonucudur. Kadınları bu şekilde yok saymanın sonucudur. Ve bugün günde beş tane kadın ölüyorsa, bunda, burada oturup düşünmek gerekiyor. Ve alana dair bir şekilde düzeltmeler gerçekleştirilmesi gerekiyor. Dedikleri gibi bu bir cins kırımıysa bunu bilelim de buna göre davranalım o zaman. Gerçekten bu bir cins kırımıysa bunu bilelim. Buna

göre davranalım. Çünkü burada kadın cinayetleri gerçekleşirken sen ev işçisisin. Sen öğretmensin. Sen doktorsun ya da sen başka bir şeysin. Sen üst düzeyisin. Sen alt düzeyisin diye bakmıyor. Burada çok ciddi bir şekilde bir kırım söz konusu. Ve buna dur demek gerekiyor. Ve dur demek için de meclisin, hükümetin harekete geçmesi gerekiyor. Cumhurbaşkanı kadınlarımıza sahip çıkıyoruz derken kadınlar ölüyor. Gerçekten sahip çıkmak için adım atsınlar.

Yani hayallerim, sendikanın çok iyi bir noktaya gelmesi. Kadınların kendi haklarını güçlü bir şekilde savunması. Ve alanlarda gerektiği her yerde istediği şekilde, güçlü bir şekilde bir şeylerin karşısında durabilmesi. Artık kadın ölümlerinin gerçekleşmemesi. İşçi, işçi olarak çalışan ev işçilerinin, işçi olarak görülmesi. Hukuki düzenlemelerinin gerçekleştirilmesi. Yani hayallerimden bağımsız değil. Bunlar benim hayallerim. İstanbul Sözleşmesi'nin onaylanması, bu benim hayalim. İşte ev işçilerinin sosyal güvencelerinin gerçekleştirilmesi ve iş tanımının gerçekleşmesi, bu benim hayalim. Ve arkadaşlarımın daha insan onuruna yakışır bir şekilde, arkadaşlarımın ve benim daha insan onuruna yaraşır bir şekilde çalışabilmesi, bu benim hayalim. Yani hayallerimi sayacak olursak akşama kadar devam eder o, program bitmez. Kadına yönelik şiddetin ortadan kaldırılması, benim hayalim. Yani bunlar gerçekten artık insanca yaşayalım ya. Bunlar olmaması gereken şeyler.

Yani biz süreç içerisinde tabii ki birbirimizle çok dayanışma içerisindeyiz ve bu dayanışmayı birbirimize dokunarak, hani birbirimizin hayatlarına dokunarak gerçekleştiriyoruz. Yani biliyorsunuz. Bir pandemi süreci yaşadık. Bu süreçte birçok sorunla karşılaştık ve arkadaşlarımız tabii süreç içerisinde işsiz kaldılar. Çalışmadılar. Düşünebiliyor musunuz? Bu süreçte arkadaşlarımız hasta olmaktan değil, virüsten değil, işsiz kalmaktan korktular. Ve korkmaya devam ediyorlar.

Aynı şekilde yani biz mesela bir araştırma gerçekleştirip önce bir otuz kişiyle derinlemesine görüşmeler yaparak bunu yaptık. Daha sonrasında da dört yüz on üç kişiyle bir anket gerçekleştirdik. Derinlemesine yaptığımız şey, araştırmada arkadaşlarımızın bize anlattıkları, dudak uçuklatan şeylerdi. Çalıştıkları yerlerde yaşadıkları sorunlar ve şiddet. Şiddetin her türlüünü ekonomik, psikolojik, fiziksel, cinsel şiddet yaşadılar süreç içerisinde. Psikolojik şiddet yaşadılar. Şiddetin her türlüünü yaşadılar. Yani ve mesela bir tanesi, göçmelerden bir tanesi, çalıştığı yerde işte oturum izni almak için işvereni arabayla gönderip oturumunu alması için evraklarını alıp gitmiş ve gelmiş. Ama şoförle birlikte arabayla gidiyor. Geri getirdiklerinde kadını bir odaya kapatıyorlar. Köpek gibi üzerine kapıyı kilitliyorlar. Sonra şey yapıp, kapıya yemeği, yemeği kapıya koyup kapıyı açıp yemeği aldıktan sonra tekrar kapıyı kapatıp üzerine

kilitliyorlar. Yani bu, insan, insana yakışır bir durum değildir. İnsan onuru bu kadar ayaklar altına alınma, alınmamalı. Ve bunu, bunun sebebi, nedeni bunun bu şekilde, işverenler tarafından bu şekilde davranılmasının nedeni de bugün var olan hukuki düzenlemenin düzenlenmiyor olması. Ev işçilerinin güvence altına alınmıyor olması. Ve iş güvenliği sağlığından yararlanamıyor olmaları. Bu korkunç ve büyük bir, üzücü ve büyük bir acıdır. Yani insan insanlığından utanıyor. Ben gerçekten anlayamıyorum. Bu yasa yapıcıları da anlayamıyorum. Bu işverenleri de anlayamıyorum. Çünkü yasa yapıcılar bunu yapmış olsa bugün o insanlar bunları yaşamayacak. Bunların tek sorumlusu bugün yasal olarak gerçekleştirilmemiş düzenlemelerdir. İşte hayaller diyorsunuz. Bu hayallerimin gerçek olmasını istiyorum. Bu insanların bu şekilde insan onuruna yaraşmayan şeyler yaşasınlar istemiyorum. O şekilde çalışsınlar istemiyorum. Benim hayallerimden bir tanesi insan onuruna yakışır bir şekilde yaşatabilmek insanları. Yaşamak ve yaşatabilmek. Bu yüzden de mücadeleye devam ediyoruz bir şekilde. Onun dışında dört yüz on üç kişiyle yaptığımız o araştırmada ve gerçekten süreç içerisinde hem aile içerisinde hem aile dışında hem de çalıştıkları yerlerde şiddetin her türlüyle karşı karşıyalar. Bu da ayrıca çok üzücü bir durum. Ve kulaklar sağır, gözler kör. Bu süreç içerisinde biz dedik ki en azından herkes bu süre içerisinde pandemiydi, olağanüstü bir durum yaşandı. Ancak bu olağanüstü yaşanan durumda işte en azından işçiler çalıştıkları yerde bin iki yüz lira da olsa, ya bir ücret alıp küçük de olsa kendini ayakta tutmaya çalıştı. Ama ev işçileri bunu da gerçekleştiremedi. Bunu da hayata geçiremedi. Çünkü sosyal güvenceleri olmadığı için, çalıştıkları yerde sigortasız çalıştırdıkları için alamadılar. O parayı alamadılar. Hiçbir şeyden faydalanamadılar. Hiçbir sosyal yardımdan faydalanamadılar. Ve o kadar sesleri, sesimizi duyurmaya çalışmamıza rağmen kimse sesimizi duymadı ve harekete geçilmedi konuya dair. Hiçbir şekilde. Bu da ayrıca çok üzücü bir durum. Yani insana ayrı... Yani bu nereye kadar böyle devam edebilir? Nasıl bu şekilde bu kadar duyarsız olabiliyorlar? Anlayamıyorum gerçekten. Yaralarım dokundunuz... Öyle işte... Sonuçta bunlar benim gerçeklerim ve yaşadığım gerçekler. Bunu gizlemek, saklamak gerekmiyor. Yani çok da düşünmüyorum açıkçası. Sonuçta gerçek bu. Bunları yaşadım sonuçta, çocukluktan başlayarak bir kadın olarak, bir kız çocuğu olarak dünyaya geldiğimde, çocukluğumda bir şey anlayamadım. Genç kadın oldum, bir şey anlayamadım. Geldiğim noktada bugün hâlâ kadın olarak hayatımın içerisinde, yaşamın içerisinde yaşanan ve gerçekten kadınların hak etmediği şeyleri yaşattıkları için, biz bunların hiçbirini hak etmiyoruz. Bu yüzden de işte devlet çocukluktan başlayarak, aileden başlayarak zaten kendini koyuyor ortaya. Ya aile küçük bir devlettir zaten. O küçük devlette zaten erkek egemen bir zihniyet hakimken, o zihniyet, işte

buralara kadar böyle geliyor. İşte en tepe nokta bugün yani adı lazım değil diyeyim. Çünkü bizi görmeyenleri biz de göremeyeceğiz maalesef. Öyle...